

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছা, তোমালোকৰ কোনো আসুৰিক গুণ থাকিব নালাগে, নিজৰ উন্নতি কৰিব লাগে, গাফিলতি কৰিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ কোনটো নিশ্চয় আৰু নিচা আছে?

উত্তৰ: আমাৰ; সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় আৰু নিচা আছে যে এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হওঁ। আমি স্বৰ্গবাসী বিশ্বৰ মালিক হৈ আছোঁ। সংগমত আমি ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) হৈ আছোঁ। আসুৰিক সন্তানৰ পৰা ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈ 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গবাসী হওঁ, ইয়াতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কোনো বস্তু নাথাকে।

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়, সাধাৰণতে মনুষ্যই শান্তি পচন্দ কৰে। ঘৰত যদি সন্তানসকলৰ মাজত মনোমালিন্য হৈ থাকে, তেতিয়া অশান্তি হৈ থাকে। অশান্তিৰ পৰা দুখৰ অনুভূতি হয়। শান্তিৰ পৰা সুখৰ অনুভূতি হয়। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকল বহি আছা, তোমালোকৰ প্ৰকৃত শান্তি আছে। তোমালোকক কোৱা হৈছে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। নিজক আত্মা বুলি বুজা। আত্মাত যি আধাকল্পৰ অশান্তি আছে, সেয়া শান্তিৰ সাগৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে আঁতৰিব। তোমালোকে শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পাই আছা। এইটোও তোমালোকে জানা শান্তিৰ সৃষ্টি আৰু অশান্তিৰ সৃষ্টি একেবাৰে বেলেগ। আসুৰিক সৃষ্টি, ঈশ্বৰীয় সৃষ্টি, সত্যযুগ, কলিযুগ কাক কোৱা হয়, এয়া কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। তোমালোকে ক'বা আমিও জনা নাছিলোঁ। লাগিলে যিমানেই প'জিচনধাৰী (পদবীধাৰী) নহওঁক। পইচা থকাসকলক প'জিচনধাৰী বুলি কোৱা হয়। দৰিদ্ৰ আৰু চহকী বুজিবতো পাৰে নহয় জানো। এনেয়েতো তোমালোকেও বুজিব পাৰা যথায়থ ঈশ্বৰীয় সন্তান আৰু আসুৰিক সন্তান। এতিয়া তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান। এইটো দৃঢ় নিশ্চয় আছে নহয়। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে বুজি পোৱা যে আমি ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায় স্বৰ্গবাসী বিশ্বৰ মালিক হৈ আছোঁ। সকলো সময়তে সেইটো আনন্দ থাকিব লাগে। বহুত কমসংখ্যক আছে যিয়ে যথার্থ ৰীতিৰে বুজি পায়। সত্যযুগত হৈছে ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়। কলিযুগত হৈছে আসুৰিক সম্প্ৰদায়। পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আসুৰিক সম্প্ৰদায় পৰিৱৰ্তন হয়। এতিয়া আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হৈছোঁ। মাজতে পাহৰি গৈছিলোঁ। এতিয়া পুনৰ এই সময়ত জানিছোঁ যে আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ। তাত সত্যযুগত কোনেও নিজকে ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি নকয়। তাত হৈছে দৈৱী সন্তান। ইয়াৰ আগতে আমি আসুৰিক সন্তান আছিলোঁ। এতিয়া ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছোঁ। আমি ব্ৰাহ্মণসকল বি.কে. হওঁ। ৰচনা হৈছে এজন পিতাৰ। তোমালোক সকলো হৈছা ভাতৃ-ভগ্নী আৰু ঈশ্বৰীয় সন্তান। তোমালোকে জানা যে বাবাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য পাই আছোঁ। ভৱিষ্যতে গৈ আমি দৈৱী স্বৰাজ্য লাভ কৰিম, সুখী হ'মগৈ। যথায়থ সত্যযুগ হৈছে সুখধাম আৰু কলিযুগ হৈছে দুখধাম। এয়া কেৱল তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলে জানা। আত্মা হৈছে ঈশ্বৰীয় সন্তান। এইটোও জানা যে বাবাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। তেওঁ ৰচয়িতা নহয় জানো। নৰকৰ ক্ৰিয়েটৰতো (স্ৰষ্টাতো) নহয়। তেওঁক কোনে স্মৰণ কৰিব। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলে জানা - পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। তেওঁ হৈছে আমাৰ অতি মৰমৰ পিতা। আমাক 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গবাসী কৰি তোলে, ইয়াতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বস্তু একো নাই। এইখিনি বোধশক্তি থাকিব লাগে। আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হওঁ, গতিকে আমাৰ ভিতৰত কোনো আসুৰিক গুণ থাকিব নালাগে। নিজৰ উন্নতি কৰিব লাগে। সময় বাকী অলপহে আছে, এই ক্ষেত্ৰত গাফিলতি কৰিব নালাগে। পাহৰি নাযাবা। দেখিছা পিতা সন্মুখত বহি আছে, যাৰ আমি সন্তান হওঁ। আমি দৈৱী সন্তান হ'বলৈ ঈশ্বৰ পিতাৰ পৰা পটি আছোঁ, তেন্তে কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। পিতাই কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। পিতা আহিছেই সকলোকে লৈ যাবলৈ। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। অজ্ঞান কালত যিদৰে কন্যাৰ বাগদান হ'লে সেই স্মৃতি একেবাৰে সাঁচ বহি যায়। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু স্মৃতি সাঁচ বহি যায়। এই স্মৃতিতো স্বৰ্গতো সাঁচ বহি যায়, নৰকতো সাঁচ বহি যায়। সন্তানে ক'ব এওঁ মোৰ পিতা, এতিয়া এয়াতো হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা। যাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় গতিকে তেওঁৰ স্মৃতি সাঁচ বহি যাব লাগে। পিতাৰ পৰা আমি ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পুনৰ লৈ আছোঁ। বুদ্ধিত উত্তৰাধিকাৰৰ স্মৃতিয়েই আছে।

এইটোও জানা যে মৰিবতো সকলোৱে লাগিব। এজনো নাথাকিব, যিসকল ডিয়াৰেষ্টটকৈও ডিয়াৰেষ্ট (অতি মৰমতকৈও মৰমৰ) আছে সকলো গুচি যাব। এয়া কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া নাশ হোৱাৰ পথত। এয়া নাশ হোৱাৰ পূৰ্বে সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যিহেতু ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা তেন্তে অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। পিতাই কৈ থাকে - সন্তানসকল, নিজৰ জীৱন হীৰাতুল্য কৰি তোলা। সেয়া হৈছে ডেইটি ৱৰ্ল্ড (দৈৱী বিশ্ব), এয়া হৈছে

ডেভিল ৱৰ্ল্ড (আসুৰিক বিশ্ব)। সত্যযুগত কিমান অপাৰ সুখ থাকে। সেয়া পিতাইহে দিয়ে। ইয়াত তোমালোক পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা। ইয়াত বহিতো নোযোৱা। এনেকুৱাতো নহয় যে সকলো একেলগে থাকিব কিয়নোবেহদৰ (অসীমৰ, অনেক) সন্তান আছে। ইয়ালৈ তোমালোক বহুত উৎসাহে আহা। আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হওঁ। গড ফাদাৰৰ সন্তান হওঁ, তেন্তে আমি কিয়নো স্বৰ্গত থকা উচিত নহয়। গড ফাদাৰেতো স্বৰ্গ ৰচনা কৰে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফী (ইতিহাস- ভূগোল) আছে। এইটো জানা যে হেভেনলি গড ফাদাৰে (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাই) আমাক হেভেনৰ (স্বৰ্গৰ) লায়ক কৰি আছে। কল্প কল্পৰ পাচত হেভেন ৰচনা কৰে। এজনো মনুষ্য নাই যিয়ে এইটো জানে যে আমি এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হওঁ। গড ফাদাৰৰ সন্তান তেন্তে আমি দুখী কিয়! পৰস্পৰ কাজিয়া কিয় কৰোঁ! আমি আত্মা সকলো ব্ৰাদাৰ্চ (ভাই ভাই) নহওঁ জানো। ব্ৰাদাৰ্চে পৰস্পৰ কেনেকৈ কাজিয়া কৰি থাকে। কাজিয়া কৰি শেষ হৈ যাব। ইয়াত আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। ব্ৰাদাৰ্চে পৰস্পৰ কেতিয়াও লুণীয়া পানী হোৱা (হাই-কাজিয়া কৰা) উচিত নহয়। ইয়াততো পিতাৰ সৈতেও লুণীয়া পানী হৈ যায়। ভাল ভাল সন্তানো লুণীয়া পানী হৈ যায়। মায়া কিমান শক্তিশালী হয়। যিসকল ভাল ভাল সন্তান আছে তেওঁলোকক পিতাই স্মৰণতো কৰে। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কিমান ল'ভ (মৰম) আছে। পিতাৰতো সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনো নাই যাক স্মৰণ কৰিব। তোমালোকৰ কাৰণেতো বহুত আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধি ইফালে-সিফালে যায়। ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিৰ ফালেও বুদ্ধি যায়। মোৰ কাৰণেতো কোনো ধান্দা আদিও নাই। তোমালোক অনেক সন্তানৰ অনেক ধান্দা আছে। মোৰতো এটাই ধান্দা। মই আহিছোঁৱেই সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰি তুলিবলৈ। বেহদ পিতাৰ প্ৰপাৰ্টি (সম্পত্তি) কেৱল তোমালোক সন্তানসকল হোৱা। গড ফাদাৰ নহয় জানো। সকলো আত্মা তেওঁৰ প্ৰপাৰ্টি হয়। মায়াই ছিঃ ছিঃ কৰি দিছে। এতিয়া পিতাই গুল গুল (ফুল) কৰি তোলে। পিতাই কয় – মোৰতো কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেই। তোমালোকৰ প্ৰতি মোৰ মোহো আছে। যদি চিঠি নিলিখা তেতিয়া চিত্তিত হৈ যাওঁ। ভাল ভাল সন্তানসকলৰ চিঠি নাই। ভাল ভাল সন্তানসকলক মায়াই একেবাৰে শেষ কৰি দিয়ে। নিশ্চয় দেহ-অভিমান আছে। পিতাই কৈ থাকে – নিজৰ কুশল বাৰ্তা লিখা। বাবাই সন্তানসকলক সোধে – সন্তানসকল, তোমালোকক মায়াই হায়ৰাণতো নকৰে? বাহাদুৰ (বৰ সাহসী) হৈ মায়াৰ ওপৰত জয়ী হৈ আছা নহয়! তোমালোক যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছা নহয় জানো। কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহক এনেকৈ বশ কৰিব লাগে যাতে অলপো চঞ্চলতা নাথাকে। সত্যযুগত সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশীভূত হৈ থাকে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহৰ কোনো চঞ্চলতা নাথাকে। মুখ, হাত, কান... কোনোটোৰে চঞ্চলতাৰ একো কথা নাথাকে। তাত কোনো লেতেৰা বস্তু নাথাকে। ইয়াত যোগবলেৰে কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। পিতাই কয় – কোনো লেতেৰা কথা নাই। কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহক বশ কৰিব লাগে। ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। টাইম (সময়) বহুত কম। গায়নো আছে যে বহুত গ'ল অলপহে বাকী আছে। এতিয়া অলপ বাকী থাকি যায়। নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ কৰি থকা হয় সেয়েহে বুদ্ধিত নাথাকে নজানো যে বাকী অলপ সময় আছে। এতিয়া এয়া তৈয়াৰ হৈ যাব, বাকী এয়া অলপ কাম বাকী আছে। সেয়া হৈছে হদৰ কথা, এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। এইটোও সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে তেওঁলোকৰ হৈছে চাইন্স (বিজ্ঞান)ৰ বল, তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্স (শান্তি; মৌনতা)ৰ বল। হওতে তেওঁলোকৰো বুদ্ধিৰ বল, তোমালোকৰো বুদ্ধিৰ বল। চাইন্সৰ কিমান ইন্ভেনশ্বন (আৱিষ্কাৰ) হৈ থাকে। এতিয়াতো এনেকুৱা বোমা তৈয়াৰ কৰি থাকে যে এনেকৈ কয় তাত বহি বহিয়ে বোমা নিষ্ক্ষেপ কৰিব তেতিয়া গোটেই চহৰ নাশ হৈ যাব। তেতিয়া সেই সেনাসকল, এৰোপ্লেন (উৰাজাহাজ) আদিও কামত নাহিব। গতিকে সেয়া হৈছে চাইন্সৰ বুদ্ধি। তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্সৰ বুদ্ধি। তেওঁলোক বিনাশৰ বাবে নিমিত্ত হৈছে। তোমালোক অবিনাশী পদ পাবৰ কাৰণে নিমিত্ত হৈছা। এয়াও বুজিবলৈ বুদ্ধি লাগে নহয় জানো।

তোমালোক সন্তানসকলে বুজিব পাৰা যে পিতাই কিমান সহজ মাৰ্গ দেখুৱাই দিয়ে। যিমানই অহল্যা (এগৰাকী স্ত্ৰী যি অভিশপ্ত হৈ শিলত পৰিণত হৈছিল; পাথৰ বুদ্ধিৰ), কুঁজা নহওঁক কেৱল দুটা শব্দ স্মৰণ কৰিব লাগে – ‘পিতা’ আৰু ‘উত্তৰাধিকাৰ’। বাকী যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰে। অন্যৰ সংগ এৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় – মই যেতিয়া নিজৰ ঘৰ পৰমধামত আছিলোঁ তেতিয়া ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে (মোক) আহ্বান কৰিছিল। বাবা আপুনি আহিলে তেতিয়া আমি সকলো কুৰ্বান (উৎসৰ্গিত) কৰি দিম। এয়া যেন মৃতকৰ শ্ৰাদ্ধ কৰা পুৰোহিতৰ নিচিনা হ'ল, শ্ৰাদ্ধ কৰা পুৰোহিতক পুৰণা বস্তুবোৰ দি দিয়া হয়। তোমালোকে পিতাক কি দিবা? এওঁক (ব্ৰহ্মাক)তো নিদিয়া নহয় জানো। এৱোঁ সকলো দি দিলে। এওঁ জানো ইয়াত বহি মহল সাজিব। এয়া সকলো শিৱবাবাৰ কাৰণে। তেওঁৰ ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) মতে কৰি আছে। তেওঁ হৈছে কৰণকৰাৱনহাৰ, ডায়ৰেক্সন দি থাকে। সন্তানসকলে কয় – বাবা আপুনি মোৰ কাৰণে এজনেই। আপোনাৰ কাৰণেতো অনেক সন্তান আছে। বাবাই আকৌ কয় – মোৰ কাৰণে কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেই। তোমালোকৰ কাৰণেতো অনেক আছে। কিমান দেহৰ সম্বন্ধীয়ৰ স্মৃতি থাকে। মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই কয় – যিমান সম্ভৱ পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু বাকী সকলোকে পাহৰি যোৱা। স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ মাখন তোমালোকে

পোৱা। অলপ খেয়ালতো কৰা, কেনেকৈ এই খেলখন ৰচা হৈছে। তোমালোকে কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা বাবে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হোৱাগৈ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল প্ৰেক্ষিকেলত (ব্যৱহাৰিক ভাৱে) অনুভৱী হোৱা। মনুষ্যইতো ভাবে ভক্তি পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিছে। বিকাৰো পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ৰাধা-কৃষ্ণৰোতো সন্তান আছিল নহয় জানো। হয় আছিলতো, সন্তানকিয় নাছিল কিন্তু তেওঁলোকক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। ইয়াত হৈছে সম্পূৰ্ণ বিকাৰী। এজনে আনজনক গালি-গালাজ কৰি থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতা ‘শ্ৰী শ্ৰী’ৰ শ্ৰীমত পোৱা। তোমালোকক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। যদি পিতাৰ কথা নামানা তেন্তে শ্ৰেষ্ঠ হ’ব জানো। এতিয়া মানা বা নামানা তোমালোকৰ কথা। সুসন্তানেতো তৎক্ষণাৎ মানিব। সম্পূৰ্ণ সহায় নকৰিলে তেতিয়া নিজৰে লোকচান কৰে। পিতাই কয় - মই কল্পই কল্পই আছোঁ। কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁ। কিমান আনন্দত লৈ আছোঁ। পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ ক্ষেত্ৰতেই মায়াই গাফিলতি কৰায়। কিন্তু তোমালোক সেই ফান্দত আৱদ্ধ হ’ব নলাগে। মায়াৰ লগতে যুদ্ধ হয়। বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ ধুমুহা আহিব। তাৰ ভিতৰতো ৰাৰিচসকলক (উত্তৰাধিকাৰীসকলক) মায়াই বেছিকৈ প্ৰহাৰ কৰিব। অতি শক্তিশালী হৈ যুদ্ধ কৰিব। যেনেকৈ বৈদ্যই দৰব দিলে তেতিয়া সকলো বেমাৰ বাহিৰ হৈ আহে। ইয়াতো মোৰ হোৱাৰ পাচত সকলোৰে স্মৃতি আহিবলৈ ধৰিব। ধুমুহাও আহিব, এই ক্ষেত্ৰত লাইন ক্ৰীয়াৰ (বুদ্ধিযোগ স্বচ্ছ) হোৱা উচিত। আমি প্ৰথমে পবিত্ৰ আছিলোঁ আকৌ আধাকল্প অপবিত্ৰ হলোঁ। এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগে। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান উচ্চ পদ পাবা। স্মৰণ কৰোঁতে কৰোঁতে তোমালোক ঘৰলৈ গুচি যাবা, এই ক্ষেত্ৰত একেবাৰে অন্তৰ্মুখী হোৱা উচিত। ন’লেজ (জ্ঞান) আত্মাত ধাৰণ হয়। আত্মাইহে পঢ়ে। আত্মাৰ জ্ঞানো পৰমাত্মা পিতাহে আহি দিয়ে। বিশ্বৰ মালিক হ’বলৈ তোমালোকে ইমান শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞান লোৱা। মোক তোমালোকে ‘পতিত-পাৱন’, ‘জ্ঞানৰ সাগৰ’, ‘শান্তিৰ সাগৰ’ বুলিয়ে কোৱা। যি মোৰ লগত আছে সেয়া সকলো তোমালোকক দি দিওঁ। বাকী কেৱল দিব্য দৃষ্টিৰ চাৰি প্ৰদান নকৰোঁ। তাৰ পৰিৱৰ্তে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাওঁ। সাক্ষাৎকাৰত একো নাই। মুখ্য হৈছে পঢ়া। পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্মৰ সুখ লাভ কৰা। মীৰাৰ সৈতে তোমালোকৰ নিজৰ সুখ তুলনা কৰি চোৱা। তেওঁতো কলিযুগত আছিল, সাক্ষাৎ কৰিলে তাৰ পাচত কি হ’ল। ভক্তিৰ মালাই বেলেগ। জ্ঞান মাৰ্গৰ মালা বেলেগ। ৰাৱণৰ ৰাজস্ব বেলেগ, তোমালোকৰ ৰাজস্ব বেলেগ। এটাক দিন, আনটোক ৰাতি বুলি কোৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) স্মৃতিৰ বলেৰে নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহ এনেকৈ বশ কৰিব লাগে যাতে কোনো চঞ্চলতা নাথাকে। টাইম (সময়) বহুত কম সেয়েহে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি মায়াজিৎ হ’ব লাগে।

(2) পিতাই যি জ্ঞান দিয়ে অন্তৰ্মুখী হৈ সেয়া ধাৰণ কৰিব লাগে। কেতিয়াও পৰম্পৰ লুণীয়া পানী হ’ব নালাগে (হাই-কাজিয়া কৰিব নালাগে)। বাবাক নিজৰ কুশল বাৰ্তা নিশ্চয় দিব লাগে।

বৰদান: প্ৰত্যেক আত্মাক হাবাখুৰি থাই ফুৰাৰ পৰা বা ভিকহ অৱস্থাৰ পৰা ৰক্ষা কৰোঁতা নিষ্কাম দয়াশীল হোৱা যিসকল সন্তান নিষ্কাম দয়াশীল হয় তেওঁলোকৰ দয়াৰ সংকল্পৰ দ্বাৰা অন্য আত্মাসকলৰ নিজৰ আত্মিক ৰূপ বা আত্মাৰ লক্ষ্যস্থল চেকেওত স্মৃতিলৈ আহি যাব। তেওঁলোকৰ দয়াৰ সংকল্পৰ দ্বাৰা ভিকহৰ সকলো খাজনাৰ জিলিকনি দৃষ্টিগোচৰ হ’ব। দিগব্ৰাহ্ম হৈ ঘূৰি ফুৰা আত্মাসকলে মুক্তি বা জীৱনমুক্তিৰ পাৰ বা লক্ষ্যস্থল সন্মুখত দেখা পাব। তেওঁলোকে সকলোৰে দুখহৰ্তা আৰু সুখকৰ্তাৰ ভূমিকা পালন কৰিব, দুখীসকলক সুখী কৰি তোলাৰ যুক্তি বা সাধন (আহিলা) তেওঁলোকৰ ওচৰত যাদুৰ চাৰিৰ দৰে থাকিব।

স্লোগান: সেৱাধাৰী হৈ নিঃস্বার্থ সেৱা কৰা তেতিয়া সেৱাৰ মেৱা (ফল) পাবাই।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!